Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

18. september 2012 *

»Dumping — import af strygebrætter med oprindelse i Kina — indledning af en procedure mod et enkelt selskab — status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår — tremånedersfristen i artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1225/2009 — bevisbyrde — konstatering af skade«

I sag T-156/11,

Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd, Canton (Kina), ved advokaterne V. Akritidis og Y. Melin,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen, som befuldmægtiget, bistået af solicitor B. O'Connor og advokat S. Gubel,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved S. Thomas og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

og af

Vale Mill (Rochdale) Ltd, Rochdale (Det Forenede Kongerige),

Colombo New Scal SpA, Rovagnate (Italien),

ved advokat G. Berrisch og barrister N. Chesaites,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1243/2010 af 20. december 2010 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina produceret af Since Hardware (Guangzhou) Co. Ltd (EUT L 338, s. 22),

har

* Processprog: fransk.

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Truchot, og dommerne M.E. Martins Ribeiro (refererende dommer) og A. Popescu,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. maj 2012,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

WTO-retten

1 Artikel VI, stk. 1, i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) fra 1994 bestemmer, at »[d]e kontraherende parter erkender, at dumping, hvorved et lands varer indføres på markedet i et andet land til priser, der er lavere end varernes normale værdi, er forkastelig, såfremt den forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en på den kontraherende parts territorium etableret erhvervsgren eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en indenlandsk erhvervsgren«.

2 Aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«) er indeholdt i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994 L 336, s. 1).

3 Artikel 1 i antidumpingaftalen bestemmer:

»Antidumpingforanstaltninger anvendes kun under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel VI i GATT […], og på grundlag af undersøgelser, der er indledt og gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale […]«

4 Det fremgår af antidumpingaftalens artikel 3.1, at »[e]n konstatering af, om der foreligger skade i henhold til artikel VI i GATT […] baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af (a) omfanget af dumpingimporten og indvirkningen på prisen på samme vare på det indenlandske marked, og (b) denne indførsels følgevirkninger for indenlandske producenter af denne vare«.

5 Antidumpingaftalens artikel 3.4 foreskriver, at »[u]ndersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende indenlandske erhvervsgren skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, kapacitetsudnyttelse, eller forrentning af investeret kapital; faktorer, der påvirker de indenlandske priser; dumpingmargenens størrelse; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen«.

6 Antidumpingaftalens artikel 5.2 lyder således:

»En anmodning i henhold til stk. 1 skal indeholde beviser for (a) dumping, (b) skade som defineret i artikel VI i GATT […], således som denne fortolkes i denne aftale, og c) en årsagssammenhæng mellem dumpingimporten og den påståede skade […] Anmodningen skal indeholde sådanne oplysninger om følgende, som den anmodende part med rimelighed kan forventes at være i besiddelse af:

[…]

ii) en fuldstændig beskrivelse af den vare, der angiveligt indføres til dumpingpriser, navnet på det eller de pågældende oprindelses- eller eksportlande, identiteten af hver kendt eksportør eller udenlandsk producent og en liste over de personer, der vides at indføre den pågældende vare

[…]«

7 Antidumpingaftalens artikel 5.8 har følgende ordlyd:

»En anmodning i henhold til stk. 1 afvises, og en undersøgelse indstilles omgående, når de pågældende myndigheder finder det godtgjort, at de foreliggende beviser for enten dumping eller skade ikke er tilstrækkelige til at begrunde en videreførelse af sagen. Undersøgelsen indstilles omgående i sager, hvor myndighederne fastslår, at dumpingmargenen er de minimis, eller at omfanget af den faktiske eller mulige dumpingimport eller den forvoldte skade er ubetydelig […]«

8 Antidumpingaftalens artikel 6.1.3 foreskriver:

»Så snart en undersøgelse er indledt, meddeler myndighederne de kendte eksportører og det eksporterende medlems myndigheder den fulde ordlyd af den skriftlige anmodning, de har modtaget i henhold til artikel 5, stk. 1, og de videregiver den på anmodning til andre interesserede parter, der er berørt af undersøgelsen. Der tages behørigt hensyn til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger, som fastsat i stk. 5.«

9 Antidumpingaftalens artikel 6.7 bestemmer:

»For at efterprøve indgivne oplysninger eller indhente yderligere oplysninger kan myndighederne om fornødent foretage undersøgelser på andre medlemmers område, forudsat at de opnår de pågældende firmaers samtykke og underretter repræsentanterne for det pågældende medlems regering, og hvis dette medlem ikke modsætter sig undersøgelsen. De procedurer, der er beskrevet i bilag I, gælder for undersøgelser, der foretages på andre medlemmers område. Under hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger skal myndighederne stille undersøgelsesresultaterne til rådighed for de firmaer, som de vedrører, eller foranstalte videregivelse heraf i overensstemmelse med stk. 9, og de kan stille oplysningerne til rådighed for den anmodende part.«

10 Det fremgår af antidumpingaftalens artikel 6.10, at »[m]yndighederne […] som regel [fastsætter] en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter af den vare, der er omfattet af undersøgelsen. I tilfælde, hvor antallet af eksportører, producenter, importører eller varetyper er så stort, at det er praktisk umuligt at fastsætte en sådan margen, kan myndighederne begrænse deres undersøgelse til enten at omfatte et rimeligt antal interesserede parter eller varer ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, som myndighederne er i besiddelse af på tidspunktet for udvælgelsen, eller den størst mulige andel af de eksporterede mængder fra det pågældende land, som med rimelighed kan undersøges«.

11 Antidumpingaftalens artikel 9.2 bestemmer:

»Når antidumpingtold pålægges en bestemt vare, opkræves denne antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne aftale har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. Myndighederne oplyser navnet på leverandøren eller leverandørerne af den pågældende vare. Er der imidlertid tale om mange leverandører fra samme land, og vil det ikke være praktisk muligt at oplyse navnene på dem alle, kan myndighederne anføre navnet på det pågældende leverandørland. Er der tale om mange leverandører fra mere end ét land, kan myndighederne enten oplyse navnene på dem alle eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, på alle de berørte leverandørlande.«

EU-retten

12 Grundbestemmelserne om antidumping er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22) (herefter »grundforordningen«), der er trådt i stedet for Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer.

13 Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at »[i] forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Folkerepublikken Kina, Vietnam og Kasakhstan og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse«.

14 Forordningens artikel 2, stk. 7, litra c), har følgende ordlyd:

»Et krav i henhold til [bestemmelserne i] litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

— virksomhedernes beslutninger om priser, omkostninger og inputs, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne

— virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som revideres uafhængigt i overensstemmelse med internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål

— […]

Det skal efter høring af det rådgivende udvalg, og efter at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

15 Grundforordningens artikel 3 bestemmer:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af:

a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og

b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

4. Er indførslen af en vare fra mere end ét land samtidig omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at:

a) den dumpingmargen, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsværdi, der er anført i artikel 9, stk. 3, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og

b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Fællesskabet fremstillede vare.

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder den omstændighed at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier, størrelsen af den aktuelle dumpingmargen, den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[…]«

16 Grundforordningens artikel 5 vedrørende indledning af proceduren lyder således:

»1. En undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping indledes på grundlag af en skriftlig klage indgivet af enhver fysisk eller juridisk person eller enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, jf. dog stk. 6 […]

2. En klage i henhold til stk. 1 skal indeholde beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. Klagen skal indeholde sådanne oplysninger, som den klagende part med rimelighed kan forventes at være i besiddelse af med hensyn til følgende:

[…]

b) en fuldstændig beskrivelse af den vare, der påstås indført til dumpingpriser, navnet på det eller de pågældende oprindelses- eller eksportlande, identiteten af hver kendt eksportør eller udenlandsk producent og en liste over de personer, der vides at indføre den pågældende vare

c) oplysninger om de priser, hvortil den pågældende vare sælges, når den er bestemt til forbrug på hjemmemarkedet i det eller de pågældende oprindelses- eller eksportlande […]

[…]

7. Beviserne vedrørende både dumping og skade behandles samtidigt ved afgørelse af, om der skal indledes en undersøgelse eller ej. En klage afvises, når der ikke foreligger tilstrækkelige beviser for enten dumping eller skade til at begrunde en videreførelse af sagen. Der skal ikke indledes en procedure mod lande, hvis indførsler udgør en markedsandel på under 1%, medmindre disse lande tilsammen tegner sig for 3% eller derover af forbruget i Fællesskabet.

[…]

9. Står det efter konsultationer klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser, der kan begrunde, at der indledes en procedure, indleder Kommissionen en sådan procedure senest 45 dage efter klagens indgivelse og offentliggør en meddelelse herom i *Den Europæiske Unions Tidende*. Er de fremlagte beviser utilstrækkelige, underrettes klageren, efter at der har fundet konsultationer sted, herom senest 45 dage efter datoen for klagens indgivelse til Kommissionen.«

17 Grundforordningens artikel 9, stk. 3-6, bestemmer:

»3. For så vidt angår procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, anses den forvoldte skade normalt for ubetydelig, når de pågældende indførte mængder udgør mindre end de mængder, der er fastsat i artikel 5, stk. 7. Procedurer af samme art afsluttes omgående, når det fastslås, at dumpingmargenen er mindre end 2% udtrykt i procent af eksportprisen, dog således, at det kun er undersøgelsen, der afsluttes for den enkelte eksportør, for hvem margenen er lavere end 2%, og den pågældende skal fortsat være omfattet af proceduren og kan blive undersøgt igen i forbindelse med en eventuel genoptagelse af en undersøgelse, der gennemføres for det pågældende land i henhold til artikel 11.

4. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i det rådgivende udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. Er en midlertidig told i kraft, forelægges der, senest en måned før en sådan told ophører, et forslag om endelige foranstaltninger. Antidumpingtolden må ikke være højere end den fastsatte dumpingmargen, og den bør være lavere end denne margen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

5. Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. I forordningen om indførelse af tolden anføres tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt og i almindelighed, hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, det pågældende leverandørland.

Hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, skal en individuel told imidlertid anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise

a) at eksportører, som er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste

b) at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit

c) at størstedelen af aktierne tilhører private; statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger skal være i klart mindretal, eller det skal påvises, at selskabet er tilstrækkelig uafhængigt af statslig indgriben

d) at valutaomregninger foretages til markedskursen, og

e) at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af foranstaltningerne, hvis der fastsættes forskellige toldsatser for individuelle eksportører.

6. Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. Med henblik på dette stykke ser Kommissionen bort fra enhver nulmargen eller minimalmargen samt margener, der fastsættes under de omstændigheder, som er omhandlet i artikel 18. For indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i artikel 17, anvendes individuelle toldsatser.«

18 Forordningens artikel 17, der vedrører stikprøver, har følgende ordlyd:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

[…]

3. I de tilfælde, hvor undersøgelsen er blevet begrænset i henhold til denne artikel, beregnes der alligevel en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.

4. Træffes der beslutning om at udtage stikprøver, og er nogle eller alle de udvalgte parter ikke rede til fuldt ud at samarbejde, således at det må påregnes, at resultatet af undersøgelsen vil blive påvirket i væsentlig grad, kan der udtages en ny stikprøve. Er der imidlertid stadig tale om manglende samarbejde, eller foreligger der ikke tilstrækkelig tid til at udtage en ny stikprøve, finder de relevante bestemmelser i artikel 18 anvendelse.«

19 Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1515/2001 af 23. juli 2001 om de foranstaltninger, der kan træffes af EF på grundlag af en rapport vedtaget af WTO's Tvistbilæggelsesorgan vedrørende antidumping- og antisubsidieforanstaltninger (EFT L 201, s. 10), bestemmer, at »[h]ver gang [Tvistbilæggelsesorganet] vedtager en rapport om en EF-foranstaltning, der er truffet i henhold til forordning […] nr. 384/96 [der blev til grundforordningen], forordning (EF) nr. 2026/97 eller denne forordning […], kan Rådet […] alt efter omstændighederne træffe en eller flere af følgende foranstaltninger: a) ophæve eller ændre den omtvistede foranstaltning, eller b) vedtage enhver anden særlig foranstaltning, som skønnes hensigtsmæssig efter omstændighederne«.

20 I henhold til samme forordnings artikel 2, stk. 1, kan »Rådet […] også, hvis den finder det hensigtsmæssigt, træffe enhver af de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, for at der kan tages hensyn til de retlige fortolkninger, der foretages i en rapport vedtaget af [Tvistbilæggelsesorganet] med hensyn til en ikke-omtvistet foranstaltning«. Det fremgår af artikel 2, stk. 3, at »[f]or så vidt det er hensigtsmæssigt at foretage en fornyet undersøgelse, før eller samtidig med at der træffes foranstaltninger i henhold til stk. 1, skal en sådan undersøgelse indledes af Kommissionen efter høring af det rådgivende udvalg«.

Sagens baggrund

21 Sagsøgeren, Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd, er et selskab, som er hjemmehørende i Canton (Kina), og som producerer og eksporterer strygebrætter.

22 Den 23. april 2007 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 452/2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine (EUT L 109, s. 12). Ved denne forordning fastsatte Rådet endelige antidumpingforanstaltninger for alle producenter af strygebrætter især med oprindelse i Folkerepublikken Kina, med undtagelse af sagsøgeren, der blev omfattet af en nultold (første og anden betragtning til den anfægtede forordning).

23 Den 20. august 2009 indgav tre EU-producenter, Columbo New Scal SpA, Pirolla SpA og Vale Mill (Rochdale) Ltd, der tegner sig for en væsentlig del af den samlede EU-produktion af strygebrætter, en antidumpingklage mod sagsøgeren (fjerde betragtning til den anfægtede forordning).

24 Den 2. oktober 2009 offentliggjorde Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i henhold til artikel 5 i forordning nr. 384/96 (nu grundforordningens artikel 5) en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af strygebrætter med oprindelse i Kina, som var begrænset til en kinesisk eksporterende producent, nemlig sagsøgeren, og tog i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1515/2001 skridt til at indlede en fornyet undersøgelse af de antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af strygebrætter med oprindelse i Kina, der var indført ved forordning nr. 452/2007 (EUT C 237, s. 5) (tredje betragtning til den anfægtede forordning).

25 I indledningsmeddelelsen angav Kommissionen for det første, at den efter høring af det rådgivende udvalg havde fastslået, at klagen var indgivet af eller på vegne af EF-erhvervsgrenen, og at der forelå tilstrækkelige beviser til at berettige indledningen af en procedure, jf. artikel 5 i forordning nr. 384/96 (punkt 5 i indledningsmeddelelsen).

26 For det andet påpegede Kommissionen med henvisning til, at der ved forordning nr. 452/2007 var blevet indført en endelig antidumpingtold på importen af strygebrætter som omhandlet i denne forordning, og at tolden for sagsøgeren var blevet fastsat til 0% (punkt 10 i indledningsmeddelelsen), at det set i lyset af WTO's appelorgans rapport af 29. november 2005 med titlen »Mexico – Definitive

Anti-Dumping Measures on Beef and Rice« (AB-2005-6) (WT/DS295/AB/R) (herefter »WTO-appelorganets rapport«) ikke længere var formålstjenligt at opretholde de foranstaltninger, der var blevet truffet over for sagsøgeren ved forordning nr. 452/2007.

27 Kommissionen indledte derfor en fornyet undersøgelse af forordning nr. 452/2007, jf. artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1515/2001, for at foretage de ændringer, der var nødvendige i lyset af WTO-appelorganets rapport (punkt 10 i indledningsmeddelelsen).

28 Den 26. oktober 2009 indgav sagsøgeren en ansøgning i henhold til artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 [nu grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b)] med henblik på at opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår (herefter også »markedsøkonomisk status« og »markedsøkonomisk behandling«) (26. betragtning til den anfægtede forordning).

29 Den 19. november 2009 fremsendte sagsøgeren sin besvarelse af antidumping-spørgeskemaet til Kommissionen. Den 23. november 2009 fremsatte sagsøgeren bemærkninger om procedurens lovlighed.

30 Den 25. november 2009 sendte Kommissionen sagsøgeren en skrivelse med bemærkninger til dennes ansøgning om markedsøkonomisk status med henblik på at udbede sig yderligere oplysninger. Sagsøgeren svarede på denn skrivelse den 7. december 2009.

31 Den 18. december 2009 fremsendte de EU-producenter, der er nævnt i præmis 23, deres besvarelser af antidumpingspørgeskemaet til Kommissionen. Kommissionen anmodede disse producenter om uddybende oplysninger den 3. februar 2010, og producenterne sendte disse oplysninger til Kommissionen ved skrivelse af 19. og 24. februar 2010.

32 I perioden fra den 4. til den 10. februar 2010 aflagde Kommissionen besøg hos sagsøgeren for at kontrollere de oplysninger, sagsøgeren havde afgivet i forbindelse med sin ansøgning om markedsøkonomisk status og i besvarelsen af antidumpingspørgeskemaet.

33 Ved skrivelse af 2. marts 2010 fremlagde sagsøgeren statistiske data for Kommissionen om prisen på en række kinesiske jern- og stålprodukter og angav, at de var på niveau med de internationale priser. Sagsøgeren forklarede ligeledes, hvorfor disse priser ikke var relevante for afgørelsen af, om sagsøgeren skulle have markedsøkonomisk status.

34 Kommissionen underrettede ved skrivelse af 26. marts 2010 sagsøgeren om, at den ikke fandt, at sagsøgeren opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, første og andet led, og at den derfor havde til hensigt at foreslå, at sagsøgerens ansøgning om markedsøkonomisk status blev afvist.

35 Sagsøgeren fremkom med sine bemærkninger som svar herpå ved skrivelse af 13. april 2010. I denne skrivelse hævdede sagsøgeren, at Kommissionen havde handlet ultra vires ved at indlede en procedure mod et enkelt selskab. Sagsøgeren gjorde endvidere gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste afsnit, var blevet tilsidesat, og at det første og andet kriterium i denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra c), ikke var blevet opfyldt.

36 Den 29. april 2010 blev der afholdt en høring ved høringskonsulenten.

37 Ved skrivelse af 30. april 2010 svarede Kommissionen på de væsentligste argumenter, som sagsøgeren havde fremført i sin skrivelse af 13. april 2010, og bekræftede den konklusion om sagsøgerens ansøgning om markedsøkonomisk status, som den havde anført i skrivelsen af 26. marts 2010.

38 Med hensyn til de spørgsmål, der var blevet drøftet under høringen den 29. april 2010, fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 31. maj 2010 supplerende bemærkninger om indledningen af proceduren, navnlig med hensyn til WTO-appelorganets rapport og Kommissionens behandling af sagsøgerens ansøgning om markedsøkonomisk status. Kommissionen svarede herpå ved skrivelse af 22. juni 2010. Sagsøgeren fremlagde supplerende bemærkninger hertil over for Kommissionen den 30. august 2010.

39 Ved skrivelse af 21. september 2010 fremsendte Kommissionen et dokument med endelige generelle oplysninger til sagsøgeren ledsaget af dokumenter med nærmere oplysninger om, hvordan dumpingmargenen og skadesmargenen var beregnet, samt et dokument med særlige oplysninger som svar på sagsøgerens argumenter vedrørende undersøgelsens indledning. Sagsøgeren svarede på dette dokument ved skrivelse af 6. oktober 2010.

40 Den 11. oktober 2010 blev der afholdt en ny høring ved høringskonsulenten. Referatet blev sendt til sagsøgeren den 27. oktober 2010.

41 Den 20. december 2010 vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 1241/2010 om ændring af forordning nr. 452/2007 (EUT L 338 s. 8). I denne forordning besluttede Rådet at udelukke sagsøgeren fra de endelige antidumpingforanstaltninger, der var indført ved forordning nr. 452/2007.

42 Den 20. december 2010 vedtog Rådet ligeledes gennemførelsesforordning (EU) nr. 1243/2010 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina produceret af Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd (EUT L 338, s. 22) (herefter »den anfægtede forordning«).

Den anfægtede forordning

43 I den anfægtede forordning beskrev Rådet for det første de foranstaltninger, der blev indført ved forordning nr. 452/2007, og de omstændigheder, der gjorde sig gældende, da proceduren blev indledt i den foreliggende sag.

44 Rådet bemærkede således, at der i lyset af WTO-appelorganets rapport var indledt en ny antidumpingundersøgelse i medfør af grundforordningens artikel 5 over for sagsøgeren og ikke en interimsundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3, eftersom det fremgik af denne rapport (punkt 305 og 306), at en eksporterende producent, som ikke viste sig at foretage dumping i den oprindelige undersøgelse, skal udelukkes fra anvendelsesområdet for de endelige foranstaltninger, der indføres som følge af denne undersøgelse, og ikke kan gøres til genstand for administrative undersøgelser og undersøgelser vedrørende ændrede omstændigheder (femte betragtning til den anfægtede forordning).

45 Rådet erkendte, at antidumpingprocedurer normalt indledes over for importen fra et land og ikke over for individuelle virksomheder. Den pågældende sag var dog en undtagelse fra ovennævnte regel, hvilket for det første skyldtes konklusionerne i punkt 216-218 og 305 i WTO-appelorganets rapport, for det andet, at ingen af bestemmelserne i grundforordningen udelukker indledningen af en ny antidumpingundersøgelse på grundlag af grundforordningens artikel 5 vedrørende en virksomhed, og for det tredje, at EU-lovgivningen så vidt muligt skal fortolkes i sammenhæng med international lov, især når de pågældende bestemmelser efter hensigten skal gennemføre en international aftale, som Unionen har undertegnet (7., 8. og 87. betragtning til den anfægtede forordning).

46 Hvad for det andet angår konstateringen om dumpingen og navnlig afgørelsen om den markedsøkonomiske behandling gjorde Rådet opmærksom på, at det ved undersøgelsen blev fastslået, at sagsøgeren, der havde søgt om at få markedsøkonomisk status, ikke opfyldte de kriterier for anerkendelse af en sådan status, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første og andet led (26. og 27. betragtning til den anfægtede forordning). Med hensyn til det første kriterium –

at virksomhedernes beslutninger træffes som reaktion på markedssignaler uden væsentlig statslig indgriben, og at omkostningerne afspejler markedsværdierne – bemærkede Rådet, at sagsøgeren havde oplyst, at virksomheden var begyndt at indkøbe sine vigtigste råvarer på det kinesiske hjemmemarked. Staten udøvede dog fortsat væsentlig indflydelse på det hjemlige stålmarked, og stålpriserne i Kina på disse væsentlige råvarer fulgte således ikke frit tendenserne på verdensmarkedet (28.-33. betragtning til den anfægtede forordning). Med hensyn til det andet kriterium påpegede Rådet, at virksomheden ikke havde kunnet bevise, at den havde et klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som blev revideret uafhængigt i henhold til de internationale regnskabsstandarder (IAS) og blev anvendt til alle formål, idet regnskaberne og navnlig rapporten om kapitalkontrol ikke indeholdt oplysninger om en vigtig transaktion, der fandt sted i undersøgelsesperioden (34. betragtning til den anfægtede forordning).

47 Hvad for det tredje angår fastlæggelsen af skaden pegede Rådet indledningsvis på de særlige forhold ved den pågældende undersøgelse og navnlig på den omstændighed, at hele importen fra Kina og Ukraine (men ikke importen fra sagsøgeren) i undersøgelsesperioden blev pålagt en antidumpingtold. Da EU-erhvervsgrenen allerede var beskyttet mod de skadelige virkninger af denne import i undersøgelsesperioden, var det ikke muligt at gennemføre den sædvanlige fuldstændige skadesanalyse. Ifølge Rådet blev der derfor anvendt en særlig tilgang, som var tilpasset de særlige forhold ved denne undersøgelse, og hvor institutionerne fokuserede på bestemte skadesindikatorer. Kommissionen undersøgte således for det første udviklingen i dumpingimporten af strygebrætter produceret af sagsøgeren, for det andet om importen var foretaget til priser, der underbød EU-erhvervsgrenens salgspriser, samt rentabiliteten af EU-erhvervsgrenens priser og for det tredje andre oplysninger fra EU-erhvervsgrenen, der antydede, at sagsøgerens eksport til Unionen havde forvoldt erhvervsgrenen skade, f.eks. vedrørende EU-erhvervsgrenens tab af kunder og ordrer til sagsøgeren og rentabiliteten af EU-erhvervsgrenens EU-salg i undersøgelsesperioden (58.-61. betragtning til den anfægtede forordning).

48 Med hensyn til importen af strygebrætter, der var produceret af sagsøgeren, konstaterede Rådet, for det første, at denne import var blevet dumpet på EU-markedet (66. betragtning til den anfægtede forordning), for det andet, at sagsøgerens eksport til Unionen i den betragtede periode var blevet øget markant med 64% (67. betragtning til den anfægtede forordning), for det tredje, at der var sket en væsentlig stigning i markedsandelen for importerede strygebrætter produceret af sagsøgeren (68. og 69. betragtning til den anfægtede forordning), for det fjerde, at EU-erhvervsgrenen havde mistet mange kundeordrer til sagsøgeren i de senere år (70.-72. betragtning), for det femte, at den gennemsnitlige underbudsmargen, der blev konstateret for sagsøgeren, var på 16,1%, udtrykt i procent af EU-erhvervsgrenens priser (73. og 74. betragtning til den anfægtede forordning), og for det sjette, at EU-erhvervsgrenen samlet set led tab på sine priser i undersøgelsesperioden (75. betragtning til den anfægtede forordning).

Retsforhandlingerne og parternes påstande

49 Sagsøgeren anlagde denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. marts 2011.

50 Ved særskilt dokument indleveret samme dag fremsatte sagsøgeren begæring om, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 76a træffer afgørelse efter en fremskyndet procedure i den foreliggende sag. Sagsøgeren indgav i den forbindelse også en forkortet udgave af stævningen. Ved telefax af 4. april 2011 gjorde Rådet indsigelse mod denne begæring. Ved beslutning af 19. april 2011 forkastede Retten (Ottende Afdeling) den nævnte begæring.

51 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 3. maj 2011 anmodede Kommissionen om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. Parterne i sagen gjorde ikke indsigelse mod denne begæring.

52 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 27. maj 2011 anmodede Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal også om tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. Parterne i sagen gjorde ikke indsigelse mod denne begæring.

53 Sagsøgeren anmodede ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 27. juni 2011 om, at visse dokumenter, der er knyttet som bilag til stævningen, behandles fortroligt i forhold til Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal. Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal gjorde ikke indsigelse mod denne begæring.

54 Ved kendelser af 30. august 2011 tog formanden for Rettens Tredje Afdeling begæringerne om intervention til følge.

55 Den 5. oktober 2011 indgav Vale Mill (Rochdale) og Colombo deres interventionsindlæg. Den 11. oktober 2011 indgav Kommissionen sit interventionsindlæg.

56 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

57 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

58 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

59 Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de omkostninger, der er afholdt af Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal.

60 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Ottende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 2. maj 2012.

Retlige bemærkninger

61 Sagsøgeren har fremført tre anbringender til støtte for søgsmålet. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, artikel 9, stk. 3-6, og artikel 17, idet en procedure ikke kan være rettet mod et enkelt selskab, men skal rettes mod et eller flere lande og samtlige producenter, som er hjemmehørende dér. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5, idet sagsøgeren er blevet pålagt antidumpingtold, uden at det er blevet fastslået, at den pågældende EU-erhvervsgren har lidt skade i løbet af undersøgelsesperioden. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens

artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, idet afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status er blevet truffet som følge af, at Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen, og Kommissionen desuden har stillet uforholdsmæssige bevismæssige krav til sagsøgeren. Sagsøgeren har i forbindelse med dette anbringende også gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, artikel 9, stk. 3-6, og artikel 17, idet en procedure ikke kan være rettet mod et enkelt selskab, men skal rettes mod et eller flere lande og samtlige producenter, som er hjemmehørende dér

62 Dette anbringende indeholder tre led. Det første led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, sammenholdt med denne forordnings artikel 17 og fortolket i overensstemmelse med WTO-retten. Det andet led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, fortolket i overensstemmelse med WTO-retten. Det tredje led vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3.

Det første led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, sammenholdt med denne forordnings artikel 17 og fortolket i overensstemmelse med WTO-retten

63 Sagsøgeren har i forbindelse med dette led dels anført, at den analyse, som Kommissionen foretog i 7., 8. og 87. betragtning til den anfægtede forordning (jf. præmis 45 ovenfor), bygger på en fejlagtig antagelse om, at ingen af bestemmelserne i grundforordningen eller antidumpingaftalen forbyder, at der indledes en antidumpingprocedure mod et enkelt selskab. Det fremgår efter sagsøgerens opfattelse klart af grundforordningens og antidumpingaftalens opbygning, at en antidumpingprocedure vedrører et eller flere lande og samtlige producenter i det eller de berørte lande. Sagsøgeren har dels gjort gældende, at det for at efterkomme WTO-appelorganets rapport, som forbyder WTO's medlemmer at indlede en fornyet undersøgelse af selskaber, hvis dumpingmargen lå under bagatelgrænsen i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, var tilstrækkeligt, at institutionerne udelukkede sagsøgeren fra anvendelsesområdet for forordning nr. 452/2007, og at de ikke behøvede at undersøge sagsøgeren på ny.

64 Rådet har i syvende betragtning til den anfægtede forordning og i sit skriftlige indlæg erkendt, at den foreliggende sag udgør en undtagelse fra de undersøgelser, som EU-institutionerne normalt foretager. Grundforordningen indeholder dog ingen bestemmelse, der under omstændigheder som de foreliggende forhindrer institutionerne i at indlede en undersøgelse mod en enkelt producent.

65 Det skal indledningsvis bemærkes, at antidumpingprocedurer principielt vedrører samtlige indførsler af en bestemt kategori af produkter fra et tredjeland og ikke indførsler af varer fremstillet af bestemte virksomheder (Domstolens dom af 7.12.1993, sag C-216/91, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, Sml. I, s. 6303, præmis 17).

66 Der skal imidlertid først tages stilling til sagsøgerens påstand om, at det ifølge grundforordningens artikel 5, stk. 9, og denne bestemmelses stk. 1, stk. 2, litra b) og c), og stk. 7, som sagsøgeren også har nævnt, sammenholdt med denne forordnings artikel 17, og efter den generelle opbygning af denne forordning, artikel VI, stk. 1, i GATT og antidumpingaftalens artikel 1, artikel 5.2, nr. ii), og artikel 6.1.3, 6.7, 6.10 og 9.2, aldrig er muligt at indlede en antidumpingprocedure mod en enkelt producent, som er den eneste, der udtrykkeligt er nævnt, og at det derfor ikke kunne besluttes at indlede proceduren i den foreliggende sag med grundforordningens artikel 5, stk. 9, som retsgrundlag.

67 Som det fremgår af fast retspraksis, er det ved fortolkning af en EU-retlig bestemmelse nødvendigt ikke blot at tage hensyn til dens ordlyd, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (Domstolens dom af 17.10.1995, sag C-83/94, Leifer m.fl., Sml. I, s. 3231, præmis 22, og af 30.7.1996, sag C-84/95, Bosphorus, Sml. I, s. 3953,

præmis 11, samt Rettens dom af 24.9.2008, sag T-45/06, Reliance Industries mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2399, præmis 101, og af 19.6.2009, sag T-369/05, Spanien mod Kommissionen, Sml. II, s. 89, præmis 50).

68 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, kan det ikke ud fra ordlyden af de bestemmelser i grundforordningen, som sagsøgeren har påberåbt sig, påstås, at det aldrig er muligt at indlede en antidumpingprocedure mod en enkelt producent.

69 Det fremgår af grundforordningens artikel 5, stk. 1, at en undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping i princippet indledes på grundlag af en skriftlig klage indgivet af enhver fysisk eller juridisk person eller enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet. En sådan klage skal i henhold til artikel 5, stk. 2, indeholde beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. Ifølge punkt 9 i denne bestemmelse besluttes det kun at indlede en procedure, hvis det efter konsultationer viser sig, at der foreligger tilstrækkelige beviser.

70 Det fremgår således af ordlyden af de relevante stykker i artikel 5, at de angiver, hvilke krav der gælder for indgivelse af en klage på vegne af en EU-erhvervsgren, og hvilke beviser klagen skal indeholde med hensyn til dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. De giver derfor ikke, som sagsøgeren hævder, anledning til at tro, at det aldrig er muligt at indlede en antidumpingprocedure mod en enkelt producent. Det gælder især under omstændigheder som de foreliggende, hvor det påstås, at en sådan producent, som viste sig ikke at have foretaget dumping i forbindelse med en forudgående procedure, hvor der blev pålagt en antidumpingtold, som stadig er gældende, foretager dumping, der er til skade for den pågældende EU-erhvervsgren. Det skal bl.a. bemærkes, at grundforordningens artikel 5, stk. 2, litra b) og c), som sagsøgeren udtrykkeligt har påberåbt sig, ikke har nogen betydning, eftersom der henvises til de oplysninger, EU-erhvervsgrenens klage skal indeholde, navnlig om oprindelses- eller eksportlandets navn. Det fremgår imidlertid af sagen, at navnet på dette land var nævnt i den klage, som lå til grund for indledningen af den aktuelle procedure.

71 Herved skal det i øvrigt understreges, at selv om sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, herunder særligt dennes stk. 9, har sagsøgeren i sit skriftlige indlæg ikke fremført argumenter for, at de betingelser for at indlede en procedure, der udtrykkeligt er fastsat i denne bestemmelse, ikke var opfyldt. Sagsøgeren har bl.a. ikke bestridt, at institutionerne på behørig vis har modtaget en klage fra EU-producenterne, som indeholdt beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem importen og den påståede skade.

72 Sagsøgerens argument, som er baseret på grundforordningens artikel 5, stk. 7, hvorefter Kommissionen skal kontrollere, hvilke nationale indførsler der er genstand for klagen, og fastslå, at de tegner sig for over 1% af forbruget i EU, kan heller ikke tiltrædes. Ifølge denne bestemmelse skal der således »ikke indledes en procedure mod lande, hvis indførsler udgør en markedsandel på under 1%, medmindre disse lande tilsammen tegner sig for 3% eller derover af forbruget i Fællesskabet«. Dels indebærer denne bestemmelse ingen begrænsning for, hvor mange producenter der kan omfattes af en procedure, som Kommissionen har indledt. Dels må det under alle omstændigheder konstateres, at sagsøgeren ikke har gjort gældende, at importen af den pågældende vare, der er omhandlet i 20. betragtning til den anfægtede forordning, ikke tegner sig for over 1% af forbruget i EU.

73 Sagsøgerens argument om, at det i henhold til grundforordningens artikel 17, sammenholdt med antidumpingaftalens artikel 6.10, kun er tilladt at anvende stikprøver, når antallet af producenter er stort, og at samtlige producenter i det pågældende land i alle andre tilfælde skal have mulighed for at samarbejde med Kommissionen og opnå en individuel dumpingmargen, kan heller ikke godtages, eftersom denne bestemmelse slet ikke omhandler den situation, hvor Kommissionen indleder en

procedure mod en enkelt producent. I den foreliggende sag har Kommissionen i øvrigt kun indledt en procedure mod indførsler fra sagsøgeren, og der skulle derfor ikke udtages stikprøver blandt flere eksporterende producenter.

74 Det kan desuden ikke udledes af artikel VI, stk. 1, i GATT eller af antidumpingaftalens artikel 1, at det aldrig er muligt at indlede en procedure mod en enkelt producent. Artikel VI, stk. 1, i GATT omhandler ikke indledningen af procedurer eller det antal producenter, der kan være omfattet af sådanne procedurer. Antidumpingaftalens artikel 5.2, nr. ii), og artikel 6.1.3, 6.7, 6.10 og 9.2 indeholder heller ingen restriktion for, hvor mange producenter der kan være omfattet af den indledte procedure.

75 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, fremgår det som følge heraf ikke af de bestemmelser i grundforordningen og antidumpingaftalen, som sagsøgeren har påberåbt sig, eller af artikel IV, stk. 1, i GATT, at der aldrig kan indledes en procedure mod en enkelt producent.

76 Med hensyn til den sammenhæng, hvori grundforordningens artikel 5, stk. 9, indgår, og dens formål skal det bemærkes, at denne bestemmelse udgør en del af grundforordningen til beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af EU, nærmere bestemt dens artikel 5, som fastsætter de betingelser, hvorunder der kan indledes procedurer for at beskytte EU mod en sådan import, der forvolder skade i EU. Det vigtigste formål med denne bestemmelse er at pålægge Kommissionen at indlede en procedure senest 45 dage efter klagens indgivelse og at offentliggøre en meddelelse herom i *Den Europæiske Unions Tidende*, når der efter konsultationer foreligger tilstrækkelige beviser, som kan begrunde, at der indledes en sådan procedure.

77 Det følger heraf, at grundforordningens artikel 5, stk. 9, ikke kan fortolkes således, at den, for så vidt som EU-institutionerne på behørig vis har modtaget en klage, der indeholder beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade, forbyder dem at indlede en procedure mod en enkelt producent, når det under omstændigheder som de foreliggende i forbindelse med en forudgående procedure blev konstateret, at den pågældende producent ikke havde foretaget dumping eller havde en minimal dumpingmargen, og der var iværksat antidumpingforanstaltninger, som stadig var gældende, mod alle andre producenter af samme vare.

78 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at WTO-appelorganets rapport forbyder WTO's medlemsstater at indlede en fornyet undersøgelse af selskaber, hvis dumpingmargen lå under bagatelgrænsen i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, hvilket var tilfældet for sagsøgeren. Sagsøgeren mener derfor, at EU-institutionerne kun skulle have udelukket sagsøgeren fra anvendelsesområdet for forordning nr. 452/2007 i stedet for at undersøge denne igen. Sagsøgeren har tilføjet, at et selskab, der ikke har foretaget dumping forud for indførelsen af antidumpingforanstaltninger, formentlig ikke vil foretage dumping, når det bliver det eneste selskab, der er fritaget for told.

79 I denne forbindelse skal det indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren ikke formelt er blevet undersøgt igen.

80 Som Rådet påpegede i syvende betragtning til den anfægtede forordning, fremgår det af punkt 216-218 i rapporten fra WTO-appelorganet, at antidumpingaftalens artikel 5.8 forudsætter, at den undersøgende myndighed afslutter undersøgelsen vedrørende en eksportør, der ikke har en margen over bagatelgrænsen i en oprindelig undersøgelse, og af punkt 305 i WTO-appelorganets rapport, at eksportøren derfor skal udelukkes fra de endelige antidumpingforanstaltninger og ikke kan gøres til genstand for administrative undersøgelser og undersøgelser vedrørende ændrede omstændigheder.

81 Som WTO-appelorganet i denne henseende præciserede i punkt 305 i sin rapport, pålagde »[d]en undersøgende myndighed […] selvfølgelig ikke eksportører, der [var] udelukket fra den endelige antidumpingforanstaltnings anvendelsesområde, nogen told (heller ikke på 0%)«, og det var »derfor

enig i panelets udtalelse om, at det er en »logisk følge« af denne tilgang, at disse eksportører ikke kan gøres til genstand for administrative undersøgelser og undersøgelser vedrørende ændrede omstændigheder, eftersom de fornyede undersøgelser vedrører henholdsvis den »told, der er betalt«, og »behovet for at opretholde tolden«. Hvis den undersøgende myndighed skulle foretage en fornyet undersøgelse af eksportører, som er blevet udelukket fra antidumpingforanstaltningens anvendelsesområde på grund af deres minimale margen, ville disse eksportører faktisk være omfattet af antidumpingforanstaltningen, hvilket ikke er foreneligt med artikel 5.8«.

82 Når de pågældende producenter er udelukket fra antidumpingforanstaltningens anvendelsesområde, og deres eksport er fritaget for told, kan de som følge heraf ikke gøres til genstand for fornyede undersøgelser, eftersom disse undersøgelser vedrører told, der er betalt, eller behovet for at opretholde tolden og derfor ikke kan omhandle producenter, hvis margen ligger under bagatelgrænsen.

83 Ovenstående bemærkninger fokuserer kun på årsagerne til, at WTO-appelorganet ikke finder det muligt at indlede en fornyet undersøgelse. Det betyder ikke, at konklusionerne i appelorganets rapport er til hinder for, at EU-institutionerne indleder en ny procedure mod et selskab, såfremt de på behørig vis har modtaget en klage, der indeholder beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade.

84 Sagsøgerens argument om, at institutionerne ifølge WTO-appelorganets rapport skal nøjes med at udelukke sagsøgeren fra anvendelsesområdet for forordning nr. 452/2007, ændrer ikke ved denne konklusion. Det ville svare til at afskære institutionerne fra at undersøge påstande om dumping, der skader en EU-erhvervsgren, alene fordi det under en forudgående undersøgelse har vist sig, at den berørte eksporterende producent ikke har en margen over bagatelgrænsen, selv om EU-institutionerne på behørig vis har modtaget en klage over denne producent. Som Rådet med rette har anført i ottende betragtning til den anfægtede forordning (jf. også præmis 45 ovenfor), giver antidumpingaftalen på den ene side medlemmerne af WTO ret til at indføre told for at imødegå skadelig dumping, men på den anden side er denne aftale i WTO-appelorganets rapport blevet fortolket således, at der ikke kan indledes en fornyet undersøgelse af selskaber, som ikke har foretaget dumping i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, og derfor skal grundforordningen fortolkes således, at EU-institutionerne kan indlede en undersøgelse på basis af grundforordningens artikel 5 i sager som den foreliggende.

85 I denne sammenhæng er sagsøgerens påstand om, at et selskab, der ikke har foretaget dumping forud for indførelsen af antidumpingforanstaltninger, formentlig ikke vil foretage dumping, når det bliver det eneste selskab, der er fritaget for told, heller ikke korrekt, da den bygger på den fejlagtige antagelse, at et selskab, der er omfattet af en de minimis-regel, aldrig vil foretage dumping, efter at der er fastsat en nultold for dette selskab.

86 Denne påstand modsiges i øvrigt af den kendsgerning, at selv om institutionerne ikke fandt, at sagsøgeren havde foretaget dumping, i forbindelse med den undersøgelse, der gik forud for vedtagelsen af forordning nr. 452/2007 (herefter »den første undersøgelse«), har det i forbindelse med den foreliggende undersøgelse vist sig, at sagsøgerens eksport har fundet sted til dumpingpriser, og sagsøgeren har ikke bestridt, at der forekommer en sådan dumping, i den foreliggende sag.

87 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringendes første led skal forkastes.

Det andet led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, fortolket i overensstemmelse med WTO-retten

88 Sagsøgeren har gjort gældende, at grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, fortolket i overensstemmelse med WTO-retten, ikke giver mulighed for at pålægge importen fra et enkelt selskab antidumpingtold, men fordrer, at tolden pålægges importen fra samtlige selskaber, der befinder sig på et eller flere landes område.

89 Sagsøgeren blev under retsmødet forespurgt om rækkevidden af dette led i det første anbringende og bekræftede med hensyn til den påståede tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 5, at påstanden kun var rettet mod stk. 5, første afsnit, andet punktum.

90 Det skal indledningsvis påpeges, at sagsøgeren i sit skriftlige indlæg blot har anført, at den anfægtede forordning strider mod grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, eftersom der er lagt antidumpingtold på de strygebrætter, som sagsøgeren fremstiller, i stedet for en individuel told på hver enkelt kinesisk producent af strygebrætter eller en resttold på nogle af disse producenter.

91 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, og henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 67 ovenfor, skal det bemærkes, at det ikke fremgår af de bestemmelser, sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke kan indføre antidumpingtold på importen af varer fra et enkelt selskab.

92 Det bestemmes i grundforordningens artikel 9, stk. 4, at der indføres en antidumpingtold, når det fremgår af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og når det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind. Der stilles ikke krav om, hvor mange selskaber en sådan konstatering skal omfatte, og hvor mange selskaber der kan pålægges antidumpingtold.

93 Hvad dernæst angår bestemmelsen i grundforordningens artikel 9, stk. 5, første afsnit, andet punktum, om, at forordningen om indførelse af tolden skal anføre tolden for hver enkelt leverandør eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, det pågældende leverandørland, må det antages, at udtrykket »hver enkelt leverandør« skal fortolkes som hver enkelt leverandør, der er omfattet af proceduren. Denne bestemmelse kræver således ikke som hævdet af sagsøgeren, at tolden pålægges alle leverandører i det pågældende tredjeland. Det skal i den forbindelse ligeledes bemærkes, at en sådan fortolkning også kan støttes på ordlyden af antidumpingaftalens artikel 9.2, hvori det udtrykkeligt er nævnt, at »[m]yndighederne oplyser navnet på leverandøren eller leverandørerne af den pågældende vare«.

94 Endelig bestemmes det i grundforordningens artikel 9, stk. 6, at antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke må overstige den gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven, når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17. Det må dog konstateres, at denne bestemmelse ikke er blevet anvendt i den foreliggende sag, og at den derfor ikke er relevant, eftersom den procedure, Kommissionen indledte, kun vedrørte sagsøgerens eksport, og der ikke blev pålagt resttold. Den forpligter under alle omstændigheder ikke EU-institutionerne til kun at indføre antidumpingtold på importen af varer, der er fremstillet af alle producenter i et land.

95 Grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, kan som følge heraf ikke anses for at være blevet tilsidesat, og det foreliggende anbringendes andet led skal derfor forkastes.

Det tredje led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3

– Indledende bemærkninger

96 Sagsøgeren har i forbindelse med dette led henvist til EU's retsinstansers faste praksis, hvorefter WTO-aftalerne efter deres karakter og opbygning principielt ikke udgør regler, på grundlag af hvilke EU's retsinstans prøver lovligheden af EU-institutionernes retsakter. Kun såfremt EU har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller når den pågældende EU-retsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne, tilkommer det EU's retsinstans at prøve den pågældende EU-retsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (jf. i denne

retning Domstolens dom af 30.9.2003, sag C-93/02 P, Biret International mod Rådet, Sml. I, s. 10497, præmis 52 og 53, af 1.3.2005, sag C-377/02, Van Parys, Sml. I, s. 1465, præmis 39 og 40, og af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 29 og 30).

97 Sagsøgeren har principalt argumenteret for, at grundforordningens artikel 9, stk. 3, ikke har til formål at gennemføre en bestemmelse i antidumpingaftalen i EU-retten. WTO-appelorganets rapport har derfor ikke direkte virkning og berettiger ikke Kommissionen til at afvise, at grundforordningens artikel 9, stk. 3, finder anvendelse, eftersom den er uforenelig med denne rapport, og nægte at undersøge en nultold igen i henhold til denne bestemmelse, såfremt den pågældende EU-erhvervsgren indgiver en klage, der kan antages til behandling.

98 EU-institutionerne har ved at handle på denne måde tilsidesat Domstolens praksis, hvoraf det synes at fremgå, at »den omstændighed, at de internationale konventioner, som EU har tilsluttet sig, har direkte virkning, ikke gør det muligt at se bort fra en regel i den afledte EU-ret, når det er umuligt at fortolke denne regel i overensstemmelse med konventionens bestemmelser«.

99 Sagsøgeren har subsidiært også argumenteret for, at grundforordningens artikel 9, stk. 3, sidste punktum, ikke har til formål at opfylde en særlig forpligtelse, der er pålagt inden for rammerne af WTO, og heller ikke henviser til en konkret bestemmelse i WTO-aftalerne og derfor ikke har direkte virkning i EU-retten.

100 Da sagsøgeren under retsmødet blev spurgt om relevansen af den retspraksis, der er nævnt i præmis 96 ovenfor, svarede selskabet, at dette havde støttet sit argument om, at EU's retsinstans skal efterprøve, om institutionernes fortolkning af grundforordningen er i overensstemmelse med EU's forpligtelser i henhold til WTO-retten, på denne retspraksis.

101 Sagsøgeren gjorde det således klart, at selskabet i forbindelse med dette led tog udgangspunkt i EU's retsinstansers praksis om, at de internationale aftaler, Fællesskabet har indgået, har forrang frem for den afledte EU-ret, hvilket medfører, at sidstnævnte så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler.

102 Det skal under alle omstændigheder understreges, at institutionerne i den foreliggende sag ikke lagde vægt på WTO-reglernes direkte virkning eller WTO-appelorganets rapport, da de besluttede ikke at genoptage deres undersøgelse af sagsøgeren i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 3. Som det fremgår af punkt 10 i indledningsmeddelelsen, henvisningerne i forordning nr. 1241/2010 og tredje og syvende betragtning til den anfægtede forordning, har institutionerne foretaget de ændringer af forordning nr. 452/2007, som er nødvendige i lyset af WTO-appelorganets rapport, på grundlag af forordning nr. 1515/2001.

103 De argumenter, som sagsøgeren har fremført i forbindelse med dette led i det første anbringende, skal behandles i lyset af betragtningerne i præmis 96-102 ovenfor.

– Det principale argument om, at institutionerne ifølge grundforordningens artikel 9, stk. 3, har pligt til at genoptage undersøgelsen af nultolden for producenter, hvis dumpingmargen ligger under bagatelgrænsen, i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 3

104 Sagsøgeren har gjort gældende, at institutionerne ifølge grundforordningens artikel 9, stk. 3, »har pligt til« at genoptage undersøgelsen af nultolden for producenter, hvis dumpingmargen ligger under bagatelgrænsen, i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 3.

105 Det bemærkes for det første, at Kommissionen, som det fremgår udtrykkeligt af indledningsmeddelelsen, indledte proceduren i denne sag i henhold til grundforordningens artikel 5, da den efter høring af det rådgivende udvalg havde fastslået, at den klage, der blev indgivet af tre

EU-producenter den 20. august 2009, var blevet indgivet af eller på vegne af EF-erhvervsgrenen, og at der forelå tilstrækkelige beviser til at berettige indledningen af en procedure (punkt 1 og 5 i indledningsmeddelelsen).

106 Det var desuden med hjemmel i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1515/2001, at Kommissionen besluttede at indlede en fornyet undersøgelse af forordning nr. 452/2007 i lyset af WTO-appelorganets rapport (punkt 10 i indledningsmeddelelsen), og at Rådet vedtog forordning nr. 1241/2010, der udelukkede sagsøgeren fra anvendelsesområdet for forordning nr. 452/2007.

107 Det skal i denne henseende bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1515/2001 kan Rådet, når Tvistbilæggelsesorganet vedtager en rapport om en ikke-omtvistet foranstaltning, alt efter omstændighederne ophæve eller ændre den omtvistede foranstaltning eller træffe enhver anden særlig foranstaltning, for at der kan tages hensyn til de retlige fortolkninger, der foretages heri. Ifølge femte betragtning til denne forordning kan EU's institutioner således finde det hensigtsmæssigt at ophæve, ændre eller vedtage eventuelle andre særlige foranstaltninger i tilknytning til foranstaltninger, der er truffet i henhold til grundforordningen, herunder foranstaltninger, som ikke har været genstand for tvistbilæggelse i henhold til forståelsen vedrørende reglerne og procedurerne for tvistbilæggelse, for at der kan tages hensyn til de retlige fortolkninger, der foretages i en rapport vedtaget af Tvistbilæggelsesorganet.

108 For det andet skal EU-retlige forskrifter, som sagsøgeren med rette har anført, så vidt muligt fortolkes i lyset af international ret, navnlig når disse forskrifter netop har det formål at gennemføre en international aftale indgået af Fællesskabet, således som det er tilfældet med grundforordningen, der blev udstedt med henblik på at opfylde internationale forpligtelser ifølge antidumpingaftalen (jf. tredje betragtning til grundforordningen).

109 Det forhold, at de internationale aftaler, Fællesskabet har indgået, har forrang frem for den afledte EU-ret, medfører, at sidstnævnte så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.9.1996, sag C-61/94, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 3989, præmis 52, af 14.7.1998, sag C-341/95, Bettati, Sml. I, s. 4355, præmis 20, af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 49, og af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica, Sml. I, s. 79, præmis 56 og 57, samt Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 138).

110 Det må i det foreliggende tilfælde konstateres, at institutionernes fortolkning af grundforordningens 9, stk. 3, var i overensstemmelse med konklusionerne i WTO-appelorganets rapport. Det skal i denne henseende bemærkes, at det i grundforordningens artikel 9, stk. 3, blot bestemmes, at institutionerne har mulighed for, men ikke pligt til at genoptage en undersøgelse, såfremt det konstateres, at en eksportør har en de minimis-margen.

111 Det fremgår således af denne bestemmelses ordlyd, at en procedure mod den enkelte eksportør afsluttes omgående, når det i forbindelse med undersøgelsen konstateres, at dennes dumpingmargen er under bagatelgrænsen, »dog således, at det kun er undersøgelsen, der afsluttes […] og den pågældende skal fortsat være omfattet af proceduren og kan blive undersøgt igen i forbindelse med en eventuel genoptagelse af en undersøgelse«.

112 Brugen af udsagnsordet »kan« viser, at institutionerne i forbindelse med en undersøgelse, der genoptages, har ret, men ikke pligt til at foretage en fornyet undersøgelse af en producent, hvis dumpingmargen lå under bagatelgrænsen. Det må derfor fastslås, at institutionerne i denne bestemmelse indrømmes en skønsmargen ved afgørelsen af, om der skal iværksættes en ny undersøgelse af individuelle eksportører, hvis dumpingmargen er lavere end 2%, i forbindelse med en genoptagelse af en undersøgelse. Sagsøgeren har derfor ikke ret i, at institutionerne »bevidst har set

bort fra« grundforordningens artikel 9, stk. 3, sidste punktum, eftersom institutionerne ifølge denne bestemmelse ikke har pligt til at genoptage en undersøgelse, hvis det er blevet fastslået, at eksportørens margen ligger under bagatelgrænsen.

113 På baggrund af det anførte og punkt 305 i WTO-appelorganets rapport, hvori det konkluderes, at eksportører, der ikke har en margen over bagatelgrænsen, ikke kan gøres til genstand for administrative undersøgelser og undersøgelser vedrørende ændrede omstændigheder, må det fastslås, at det ikke krænker grundforordningen, at institutionerne i den foreliggende sag har benyttet sig af den mulighed, som de ifølge grundforordningens artikel 9, stk. 3, sidste punktum, har for ikke at genoptage undersøgelsen af sagsøgeren i henhold til denne forordnings artikel 11 og i stedet har iværksat en ny undersøgelse af sagsøgeren i henhold til denne forordnings artikel 5.

114 Det må derfor fastslås, at institutionerne i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 3, havde ret til ikke at genoptage undersøgelsen af sagsøgeren.

115 Hvad for det tredje angår sagsøgerens bemærkninger om, at beslutningen om at indlede en ny procedure i stedet for at genoptage undersøgelsen har alvorlige konsekvenser for sagsøgeren, er det tilstrækkeligt at konstatere, at selv om der måtte være tale om sådanne konsekvenser, har sagsøgeren ikke godtgjort, at institutionerne har handlet ulovligt, og dette argument kan derfor ikke godtages.

116 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerens principale argument ikke kan tiltrædes.

– Det subsidiære argument om, at Kommissionen de facto har genoptaget en undersøgelse af sagsøgerens nultold under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3, fortolket i overensstemmelse med WTO-appelorganets rapport

117 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen de facto har genoptaget en undersøgelse af sagsøgerens nultold under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3, fortolket i overensstemmelse med WTO-appelorganets rapport. EU-institutionerne har således reelt forsøgt at tilsidesætte rapportens virkninger.

118 Til støtte for, at Kommissionen de facto har genoptaget en sådan undersøgelse, har sagsøgeren for det første med henvisning til sit andet anbringende gjort gældende, at Kommissionen i punkt 5.1 i indledningsmeddelelsen oplyste, at det ved undersøgelsen skulle fastslås, om den pågældende vare med oprindelse i Kina og fremstillet af sagsøgeren blev importeret til dumpingpriser, og om dette havde forvoldt skade, men at Kommissionen ikke foretog en sådan analyse. Selv om undersøgelsesperioden strakte sig fra den 1. juli 2008 til den 30. juni 2009, tog Kommissionen således ikke stilling til, hvilken skade den pågældende EU-erhvervsgren led i denne periode. Kommissionen nøjedes med at gentage konklusionerne fra den første undersøgelse, hvor der blev konstateret en skade vedrørende 2007, og at undersøge, om importen af den pågældende vare fremstillet af sagsøgeren kan have bidraget til denne skade.

119 Når det efter indledningen af en procedure skal konstateres, om der foreligger skade, er det ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 1, nødvendigt at bevise, at der foreligger »væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren«. Det fremgår af grundforordningens artikel 11, stk. 3, der vedrører interimsundersøgelser, at Kommissionen ved genoptagelse af en undersøgelse »bl.a. [kan] undersøge, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade har ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger giver de ønskede resultater for så vidt angår afhjælpning af den skade, der er konstateret«.

120 I den foreliggende sag gennemgik Rådet i 58.-61. betragtning til den anfægtede forordning de særlige forhold, som kendetegner denne undersøgelse, og som var årsag til, at det ikke var muligt at foretage den sædvanlige fuldstændige skadesanalyse i det konkrete tilfælde. Rådet oplyste for det første, at der allerede blev foretaget en fuldstændig skadesanalyse som led i den første undersøgelse. For det andet påpegede Rådet, at Kommissionen i forbindelse med denne undersøgelse havde konstateret, at dumpingimporten af strygebrætter med oprindelse i bl.a. Kina, dog med undtagelse af importen af strygebrætter produceret af sagsøgeren, havde forvoldt EU-erhvervsgrenen væsentlig skade. For det tredje understregede Rådet, at denne import (dog ikke importen fra sagsøgeren) var pålagt antidumpingtold i undersøgelsesperioden, og at den pågældende erhvervsgren derfor allerede var beskyttet mod de skadelige virkninger af denne import. Rådet oplyste således, at der blev anvendt en særlig tilgang, som var tilpasset de særlige forhold ved undersøgelsen, og hvor institutionerne fokuserede på bestemte skadesindikatorer.

121 Blandt disse skadesindikatorer var niveauet af importen fra sagsøgeren, dumpingimportens mængde, dumpingimportens markedsandel, prisunderbuddet, den omstændighed, at EU-erhvervsgrenen samlet set led tab på sine priser i undersøgelsesperioden, og andre oplysninger fra EU-erhvervsgrenen om, at den havde lidt skade som følge af sagsøgerens eksport til EU (71.-76. betragtning til den anfægtede forordning).

122 Det er ufornødent i forbindelse med vurderingen af dette led at tage stilling til, om de skadesindikatorer, institutionerne har valgt, er relevante, men på baggrund af det i præmis 120 og 121 anførte skal det fastslås, at Kommissionen i forbindelse med denne undersøgelse ikke som hævdet af sagsøgeren nøjedes med at se på, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade havde ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger havde givet de ønskede resultater for så vidt angår afhjælpning af den skade, der var blevet konstateret. Det fremgår tværtimod af 76. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet faktisk konkluderede, at den pågældende EU-erhvervsgren havde lidt væsentlig skade som følge af de varer, som sagsøgeren solgte til dumpingpriser på EU-markedet.

123 Det var derfor med rette, at Rådet i 90. betragtning til den anfægtede forordning oplyste, at den skadesanalyse, der var gennemført, ikke var begrænset til en bekræftelse af, at der fandt skade sted, i forbindelse med den første undersøgelse. Denne skadesanalyse fokuserede derimod på de faktiske skadevoldende virkninger, som sagsøgerens import til dumpingpriser havde haft for EU-erhvervsgrenen efter denne undersøgelse, samtidig med at der blev taget hensyn til, at der i denne sag ikke kunne gennemføres en normal skadesanalyse.

124 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den told, der blev pålagt ved den anfægtede forordning, udløber samtidig med den told, som andre kinesiske producenter blev pålagt ved forordning nr. 452/2007, selv om femårsfristen i grundforordningens artikel 11, stk. 2, synes at være en bindende frist. Dette argument kan dog heller ikke tiltrædes.

125 Det fremgår faktisk af grundforordningens artikel 11, stk. 1, at en antidumpingforanstaltning kun forbliver i kraft så længe og i det omfang, det er nødvendigt for at modvirke dumping, som forvolder skade. Ifølge grundforordningens artikel 11, stk. 2, udløber »[e]ndelige antidumpingforanstaltninger […] fem år efter indførelsen heraf«. Det bemærkes herved, at Rådet har en skønsmæssig beføjelse til at fastsætte en kortere anvendelsesperiode end fem år for den endelige antidumpingtold, hvis en sådan begrænsning på grund af særlige omstændigheder er den bedste måde at tage hensyn til de involverede parters modstridende interesser og at opretholde den ligevægt mellem disse interesser, som søges skabt ved grundforordningen (jf. analogt Rettens dom af 8.7.1998, sag T-232/95, Cecom mod Rådet, Sml. II, s. 2679, præmis 46).

126 Institutionerne fandt derfor med rette i 90. betragtning til den anfægtede forordning, at selv om sagsøgeren på den ene side ikke skulle have fordel af at have påbegyndt dumping efter den første undersøgelse, skulle selskabet på den anden side ikke lide under uberettigede negative virkninger. Ifølge Rådet blev der eksempelvis ikke indledt en udløbsundersøgelse af forordning nr. 452/2007, da det ville være diskriminerende at opretholde tolden på sagsøgeren efter udløbet af nævnte forordning.

127 På grund af de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag – som bl.a. udspringer af det forhold, at den pågældende EU-erhvervsgren allerede i en vis grad var beskyttet af antidumpingtold i henhold til forordning nr. 452/2007, og at varigheden af de foranstaltninger, der blev truffet ved den anfægtede forordning, blev begrænset til udløbet af de antidumpingforanstaltninger, der blev truffet ved forordning nr. 452/2007, for at undgå en eventuel forskelsbehandling af sagsøgeren og de producenter, der var omfattet af denne forordning, og i givet fald genoptage undersøgelsen af de foranstaltninger, der blev truffet ved forordning nr. 452/2007 og den anfægtede forordning, på samme tid – må det konkluderes, at argumentet om varigheden af de antidumpingforanstaltninger, der blev indført ved den anfægtede forordning, ikke godtgør, at undersøgelsen af sagsøgerens nultold i det foreliggende tilfælde de facto er blevet genoptaget.

128 Sagsøgeren mener for det tredje at være blevet »forfulgt« af institutionerne med det klare formål at ophæve den nultold, som selskabet er omfattet af, og som bygger på oplysninger, der blev fremlagt under den første undersøgelse og aldrig er blevet bestridt.

129 Det må antages, at hensigten med sagsøgerens argument er at godtgøre, at institutionerne har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

130 Dette argument kan dog ikke tiltrædes. Det er fast retspraksis, at en beslutning eller EU-retsakt ikke kan anses for udtryk for magtfordrejning, medmindre det af objektive, relevante og indbyrdes sammenhængende omstændigheder fremgår, at den tjener til at fremme andre formål end de angivne (Domstolens dom af 11.7.1990, sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027, præmis 33, samt Rettens dom af 18.9.1995, sag T-167/94, Nölle mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2589, præmis 66, og af 15.10.1998, sag T-2/95, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 3939, præmis 376). Sagsøgeren har imidlertid ikke fremført sådanne omstændigheder.

131 Det følger af det ovenstående, at dette led og dermed anbringendet som helhed skal forkastes.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5, idet sagsøgeren er blevet pålagt antidumpingtold, uden at det er blevet fastslået, at den pågældende EU-erhvervsgren har lidt skade i løbet af undersøgelsesperioden

132 Med sit andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at der i den foreliggende sag er blevet pålagt antidumpingtold, uden at det er blevet fastslået, at EU-erhvervsgrenen har lidt skade i løbet af undersøgelsesperioden, hvilket strider mod grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5.

133 Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at enhver undersøgelse ifølge grundforordningens artikel 3, sammenholdt med antidumpingaftalens artikel 3.1 og 3.4, og som fortolket af WTO's Tvistbilæggelsesorgans appelorgan og Domstolen, skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold. Sagsøgeren mener således, at institutionerne i denne bestemmelse forpligtes til som et minimum at analysere virkningerne af de 16 faktorer og forhold, der er opregnet i WTO-antidumpingaftalens artikel 3.4, og af den særlige faktor, der er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 5. I det foreliggende tilfælde var skadesanalysen imidlertid begrænset til visse forhold, der udelukkende vedrørte udviklingen i sagsøgerens omsætning med hensyn til markedsandel og priser. Rådet analyserede ikke EU-erhvervsgrenens situation, men henholdt sig fuldt ud til resultaterne af den første undersøgelse.

134 Det fremgår af fast retspraksis, at EU's institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.10.1983, sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 26, Ikea Wholesale-dommen, nævnte i præmis 96 ovenfor, præmis 40, og dom af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 85).

135 Ifølge fast retspraksis kræver afgørelsen af, om der foreligger en skade, endvidere en vurdering af komplicerede økonomiske forhold. Ved denne vurdering har EU-institutionerne et vidt skøn (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 86, samt Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131, og af 14.3.2007, sag T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, Sml. II, s. 669, præmis 43).

136 EU's retsinstanser skal således begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (dommen i sagen Ferchimex mod Rådet, nævnt i præmis 135 ovenfor, præmis 67, Rettens dom af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 57, og dommen i sagen Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, nævnt i præmis 135 ovenfor, præmis 43).

137 Det er i øvrigt sagsøgeren, som må fremlægge de beviser, Retten behøver for at kunne fastslå, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 109 ovenfor, præmis 119, og Rettens dom af 4.10.2006, sag T-300/03, Moser Baer India mod Rådet, Sml. II, s. 3911, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis).

138 Som Domstolen bemærkede i Ikea Wholesale-dommen, nævnt i præmis 96 ovenfor (præmis 61 og 62), tildeler grundforordningens artikel 3, stk. 5, EU-myndighederne en skønsbeføjelse ved undersøgelsen og bedømmelsen af de forskellige oplysninger, der er anført i denne bestemmelse. Denne bestemmelse kræver desuden kun en undersøgelse af de »relevante økonomiske faktorer og forhold, som har indflydelse på situationen for [EU-erhvervsgrenen]«.

139 Institutionerne skal altså under udøvelsen af deres skønsbeføjelse analysere de nævnte faktorer og blandt de skønselementer, der er opregnet herfor i nævnte bestemmelse, holde sig til dem, som de anser for relevante i det konkrete tilfælde (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 46).

140 Da det er ubestridt, at institutionerne i den anfægtede forordning ikke har undersøgt alle de faktorer, der er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 5, skal det undersøges, om sagsøgeren har ret i, at institutionerne i det foreliggende tilfælde anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved blandt de økonomiske faktorer og forhold, som har indflydelse på EU-erhvervsgrenens situation, kun at undersøge dem, som de anså for relevante i det konkrete tilfælde.

141 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren i forbindelse med dette anbringende hverken har bestridt, at de økonomiske faktorer og forhold, som institutionerne tog hensyn til ved vurderingen af den skade, EU-erhvervsgrenen har lidt, var relevante, eller har anfægtet Kommissionens analyse af disse faktorer og forhold, således som den fremgår af. 58.-75. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgeren har heller ikke anfægtet institutionernes konklusion i 76. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter EU-erhvervsgrenen led skade som følge af mængden af de varer, som sagsøgeren solgte til dumpingpriser på EU-markedet, og som ellers ville være blevet leveret af EU-erhvervsgrenen.

142 Sagsøgeren har således kun gjort gældende, dels at EU-institutionerne ikke har analyseret alle de faktorer og forhold, der er nævnt i antidumpingaftalens artikel 3.4 og grundforordningens artikel 3, stk. 5, dels at Rådet fuldt ud henholdt sig til resultaterne af den første undersøgelse, da det undersøgte de faktorer og forhold, der vedrørte EU-erhvervsgrenens situation, selv om det i forbindelse med den første undersøgelse blev konstateret, at sagsøgeren ikke foretog dumping.

143 Det er ganske vist ubestridt, at Kommissionen i forbindelse med den foreliggende undersøgelse ikke har undersøgt samtlige faktorer og forhold, der vedrører EU-erhvervsgrenens situation, hvilket den gjorde i forbindelse med den første undersøgelse (94.-107. betragtning til forordning (EF) nr. 1620/2006 af 30.10.2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af strygebrætter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine (EUT L 300, s. 13), og 44.-47. betragtning til forordning nr. 452/2007), men det kan ikke udledes heraf, at institutionerne i den foreliggende sag ikke har undersøgt de relevante omstændigheder som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 138 og 139 ovenfor.

144 Som det understreges i 61. betragtning til den anfægtede forordning, undersøgte Kommissionen i det foreliggende tilfælde for det første udviklingen i dumpingimporten af strygebrætter produceret af sagsøgeren, for det andet, om importen var foretaget til priser, der underbød EU-erhvervsgrenens salgspriser, samt rentabiliteten af EU-erhvervsgrenens priser og for det tredje andre oplysninger fra EU-erhvervsgrenen, der antydede, at sagsøgerens eksport til Unionen havde forvoldt erhvervsgrenen skade, f.eks. vedrørende EU-erhvervsgrenens tab af kunder og ordrer til sagsøgeren og rentabiliteten af EU-erhvervsgrenens EU-salg i undersøgelsesperioden.

145 Hvad nærmere angår Kommissionens analyse af EU-erhvervsgrenens situation fandt Rådet i 70.-72. betragtning til den anfægtede forordning, dels at EU-erhvervsgrenen havde mistet mange kundeordrer til sagsøgeren, dels at en lang række EU-producenters salg til kunder i EU faldt markant i forhold til den periode, som den første undersøgelse var rettet mod, hvorimod sagsøgerens salg til disse kunder steg væsentligt i løbet af den nuværende undersøgelsesperiode. Sagsøgeren har ikke bestridt, at disse skadesfaktorer og -forhold var relevante.

146 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, har institutionerne ikke undladt at bemærke, at de ikke konstaterede nogen dumping fra sagsøgerens side i forbindelse med den første undersøgelse. De har tværtimod taget passende hensyn til konklusionerne og til virkningerne af forordning nr. 452/2007 og kun undersøgt de relevante skadesforhold i forbindelse med den foreliggende sag.

147 Det skal i denne henseende bemærkes, således som det allerede er nævnt i forbindelse med det første anbringende (jf. præmis 120 ovenfor), at det fremgår af 58.-61. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet henholdt sig til resultaterne af den første undersøgelse for at forklare, at EU-erhvervsgrenen allerede var beskyttet mod de skadelige virkninger af den samlede import af strygebrætter med oprindelse i Kina og Ukraine, dog med undtagelse af importen fra sagsøgeren, i undersøgelsesperioden, og at det derfor ikke var muligt at gennemføre den sædvanlige fuldstændige skadesanalyse i det foreliggende tilfælde. Det blev derfor anvendt en særlig tilgang, som var tilpasset de særlige forhold ved denne undersøgelse, og hvori institutionerne fokuserede på bestemte skadesindikatorer. Ud fra visse data, som blev indhentet under den første undersøgelse, fastslog Rådet desuden, at visse af EU-erhvervsgrenens store kunder havde skiftet leverandør og nu overvejende køber varer fra sagsøgeren og mindre fra EU-erhvervsgrenen end tidligere (70.-72. betragtning til den anfægtede forordning).

148 Det er derfor ikke udtryk for noget åbenbart urigtigt skøn, når Rådet i 96. betragtning til den anfægtede forordning har angivet, at en ny undersøgelse af samtlige skadesfaktorer ville være nytteløs, selv hvis det antages, at alle disse faktorer nu ville være blevet positive, hvilket (i hvert fald delvist) ville skyldes, at EU-erhvervsgrenen i øjeblikket er beskyttet mod al dumpingeksport fra Kina og Ukraine (undtagen fra Since Hardware).

149 Da det fremgår af det ovenstående, at Rådet handlede korrekt ved kun at undersøge de relevante omstændigheder som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 138 og 139 ovenfor, er sagsøgerens argument om, at Rådet i 96. betragtning til den anfægtede forordning (jf. præmis 148 ovenfor) »indrømmer, at hvis Kommissionen havde analyseret samtlige faktorer og forhold, ville alle disse faktorer have været positive, eftersom EU-erhvervsgrenen allerede var beskyttet af den gældende told«, uden betydning og kan ikke tiltrædes.

150 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, idet afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status er blevet truffet som følge af, at Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen, og om en tilsidesættelse af principperne om bevisbyrden og princippet om god forvaltningsskik

151 Med det tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at afgørelsen om ikke at tildele denne markedsøkonomisk status er i strid med EU-retten. Sagsøgeren har i forbindelse med det første led anført, at afgørelsen om at give afslag på dennes ansøgning om markedsøkonomisk status blev truffet som følge af, at Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen. Med det andet led har sagsøgeren gjort gældende, at de bevismæssige krav, som sagsøgeren er blevet pålagt, er uforholdsmæssige og tilsidesætter de almindelige EU-retlige principper.

Det første led, hvorefter Kommissionen i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, har besluttet ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status, fordi Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen

152 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen besluttede ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status, fordi Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen, hvilket var i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, som fortolket af Retten i dens dom af 14. november 2006, Nanjing Metalink mod Rådet (sag T-138/02, Sml. II, s. 4347, præmis 43 og 44), og af 18. marts 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet (sag T-299/05, Sml. II, s. 565, præmis 128 og 138). Sagsøgeren hævder også, at institutionerne »i bredere forstand har krænket sagsøgerens ret til forsvar«.

153 Hvad angår den påståede krænkelse af sagsøgerens ret til forsvar skal det indledningsvis bemærkes, at stævningen ifølge artikel 21 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være så klar og præcis, at det er muligt for sagsøgte at tilrettelægge sit forsvar og for Retten at træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger til støtte herfor. Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på. En rent generel angivelse heraf opfylder ikke kravene i procesreglementet (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 68, af 14.5.1998, sag T-352/94, Mo och Domsjö mod Kommissionen, Sml. II, s. 1989 præmis 333, og af 12.10.2011, sag T-224/10, Association belge des consommateurs test-achats mod Kommissionen, Sml. II, s. 7177, præmis 71). Da sagsøgeren ikke har underbygget sit anbringende om krænkelse af retten til forsvar, må det afvises fra realitetsbehandling.

154 Hvad angår tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, har sagsøgeren anført, at det fremgår af dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet og i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor, at fristen i denne bestemmelse tilsidesættes, hver gang Kommissionen træffer afgørelse om ikke at tildele markedsøkonomisk status på et tidspunkt, hvor den allerede er i besiddelse af de oplysninger, den behøver for at beregne den berørte producents dumpingmargen i forhold til, om der indrømmes markedsøkonomisk behandling eller ej.

155 Sagsøgeren præciserede under retsmødet efter at være blevet spurgt om rækkevidden af dennes argumentation, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, som fortolket af Retten i de domme, der er nævnt i præmis 152 ovenfor, og i Rettens dom af 8. november 2011 i sagen Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet (sag T-274/07, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 37), er et værn mod vilkårlighed, og at Kommissionen ikke må basere sin afgørelse om et selskabs ansøgning om markedsøkonomisk status på sit kendskab til, hvilken virkning en sådan afgørelse vil få for dette selskabs dumpingmargen.

156 Disse betingelser er i praksis opfyldt, når Kommissionen har anmodet om og modtaget producentens besvarelse af de dele af antidumpingspørgeskemaet, der vedrører virksomhedens hjemmemarkedssalg og omkostninger, og har modtaget tilsvarende oplysninger fra selskabet/selskaberne i referencelandet, eller når Kommissionen på anden måde har fået kendskab til, at den normale værdi var højere på referencemarkedet end i Kina.

157 I det foreliggende tilfælde var Kommissionen imidlertid i stand til at beregne dumpingmargenen den 18. december 2009, hvor Kommissionen modtog EU-producenternes besvarelser af antidumpingspørgeskemaet. Den anfægtede forordning bør derfor annulleres, eftersom beslutningen om, hvorvidt sagsøgeren kunne tildeles markedsøkonomisk status, ville have været anderledes, hvis Kommissionen ikke havde rådet over disse oplysninger.

158 Det bemærkes, at det som bekendt fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at den normale værdi i forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Kina fastsættes i overensstemmelse med stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare.

159 Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, »skal [det] efter høring af det rådgivende udvalg, og efter at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen[, og] [d]enne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden«.

160 I lyset af de domme, som sagsøgeren har påberåbt sig, og som er nævnt i præmis 152 og 155 ovenfor, kan det for det første ikke fastslås, at enhver overskridelse af fristen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, automatisk bør medføre, at Rådets forordning om indførelse af endelig antidumpingtold, hvis vedtagelsesprocedure indeholder den omhandlede frist, annulleres. Som Retten bemærkede i dommen i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor (præmis 138 og 139), kan en overskridelse af fristen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), kun medføre en sådan annullation, hvis sagsøgeren godtgør, at Rådet kunne have vedtaget en forordning, der i større grad end den anfægtede forordning tilgodeså sagsøgerens interesser, hvis fristen ikke var blevet overskredet.

161 For det andet kan sagsøgeren ikke med støtte i formålet med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), som beskrevet af Retten i de domme, der er nævnt i præmis 152 og 155 ovenfor, gøre gældende, at fristen i denne bestemmelse tilsidesættes, hver gang Kommissionen træffer afgørelse om ikke at tildele markedsøkonomisk status på et tidspunkt, hvor den allerede er i besiddelse af de oplysninger, den behøver for at beregne den berørte producents dumpingmargen, og som følge heraf afvise anvendelsen af denne bestemmelse, hvoraf det fremgår, at Kommissionen har en frist på tre måneder til at træffe afgørelse om de ansøgninger om markedsøkonomisk status, der indgives til den.

162 Herved skal det indledningsvis bemærkes, at Retten i sagen Nanjing Metalink mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor (præmis 44), til sagsøgerens konkrete argument om, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), sidste punktum, uden undtagelse er fastsat, at afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt producenten opererer på markedsøkonomiske vilkår, er gyldig i hele undersøgelsesperioden,

svarede, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er til hinder for, at institutionerne på ny vurderer de oplysninger, som de allerede var i besiddelse af ved den oprindelige fastsættelse af den markedsøkonomiske status, og at denne bestemmelse navnlig har til formål at sikre, at dette spørgsmål ikke afgøres i kraft af dets virkning på beregningen af dumpingmargenen. Retten afviste imidlertid sagsøgerens argument, hvilket først og fremmest skyldtes, at en afgørelse om tildeling af markedsøkonomisk status, der ikke længere afspejler den pågældende producents situation, ikke må opretholdes (dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor, præmis 45-47).

163 I dommen i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor (præmis 128) henviste Retten endvidere kun til formålet med den nævnte bestemmelse for at gøre det klart, at den effektive virkning af fristen ikke ændres, hvis det i løbet af perioden mellem udløbet af tremånedersfristen og beslutningen om markedsøkonomisk behandling og under hensyn til den konkrete sags omstændigheder fastslås, at de virksomheder, som har anmodet om indrømmelse af markedsøkonomisk behandling, har gjort det umuligt for Kommissionen at vide, hvilken virkning dens beslutning vedrørende markedsøkonomisk behandling kunne have på beregningen af dumpingmargenen.

164 I dommen i sagen Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet, nævnt i præmis 155 ovenfor (præmis 37), gjorde Retten endelig opmærksom på formålet med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, og understregede, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at tildelingen af markedsøkonomisk status ikke opretholdes, når en ændring i den faktiske situation, på grundlag af hvilken denne status er blevet tildelt, ikke længere gør det muligt at antage, at den pågældende producent opererer under markedsøkonomiske vilkår, eller når Kommissionen beslutter at foreslå Rådet endelige foranstaltninger, hvorved der fastholdes en fejl i den oprindelige vurdering af de materielle kriterier, der er opregnet i forordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, til skade for den berørte virksomhed.

165 Det følger heraf, i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, at Retten i dommen i sagen Nanjing Metalink mod Rådet og i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor, og i sagen Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet, nævnt i præmis 155 ovenfor, ikke fandt, at det kunne begrundes i formålet med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, at annullere en forordning om indførelse af endelig antidumpingtold med hensyn til en virksomhed, hver gang Kommissionen kan have haft kendskab til, hvilken virkning en beslutning om markedsøkonomisk behandling kunne få for beregningen af dumpingmargenen for denne virksomhed, alene fordi den havde dette kendskab, da beslutningen om markedsøkonomisk behandling blev vedtaget. Retten finder i lighed med Rådet ikke, at der er nogen umiddelbar sammenhæng mellem tremånedersfristen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, og Kommissionens eventuelle kendskab til virkningen af en beslutning om markedsøkonomisk behandling på en virksomheds dumpingmargen. Det bestemmes i øvrigt ikke i grundforordningen, at beslutningen om markedsøkonomisk behandling skal være vedtaget på et tidspunkt, hvor Kommissionen ikke havde kendskab til de oplysninger, der var nødvendige for at kende virkningen af en beslutning om markedsøkonomisk behandling for en virksomheds dumpingmargen. Det kan i denne henseende ikke udelukkes, at Kommissionen, uden at den pågældende frist overskrides i forbindelse med vedtagelsen af beslutningen om markedsøkonomisk behandling, vedtager en sådan beslutning, selv om den allerede var i besiddelse af de oplysninger, der var nødvendige for, at den kunne forudse denne beslutnings virkning for den berørte virksomheds dumpingmargen.

166 Det fremgår under alle omstændigheder af Domstolens dom af 1. oktober 2009 i sagen Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet (sag C-141/08 P, Sml. I, s. 9147), at Domstolen på grundlag af legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik og kravet om overholdelse af de proceduremæssige garantier, der er fastsat i grundforordningen, lægger mere vægt på, at de materielle kriterier, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), anvendes korrekt, end på at kræve,

at beslutningen om markedsøkonomisk behandling ligger fast, eller at Kommissionen ikke ved, hvilken virkning en beslutning om markedsøkonomisk behandling vil få for en virksomheds dumpingmargen, når den vedtager en sådan beslutning. Som Retten påpegede i dommen i sagen Zhejiang Harmonic Hardware Products mod Rådet, nævnt i præmis 155 ovenfor (præmis 39), bemærkede Domstolen i denne dom, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), i lyset af legalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik ikke kan fortolkes således, at Kommissionen forpligtes til at foreslå Rådet endelige foranstaltninger, hvorved der til skade for den berørte virksomhed fastholdes en fejl i den oprindelige vurdering af de materielle kriterier, der er fastsat i denne bestemmelse. I tilfælde af, at Kommissionen i løbet af undersøgelsen bliver klar over, at en virksomhed i modsætning til Kommissionens oprindelige vurdering opfylder kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første afsnit, skal den træffe passende foranstaltninger, idet den samtidig sikrer, at de proceduremæssige garantier, der er fastsat i grundforordningen, opfyldes (dommen i sagen Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, præmis 111 og 112).

167 Det må på denne baggrund fastslås, at det ganske vist fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, at en afgørelse om markedsøkonomisk behandling i princippet skal træffes inden tre måneder efter undersøgelsens iværksættelse, og at denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden, men at den omstændighed, at en afgørelse træffes efter udløbet af denne frist, på EU-rettens nuværende udviklingstrin og ifølge den fortolkning, som EU's retsinstanser har anlagt af denne bestemmelse, jf. præmis 152 og 155 ovenfor, ikke i sig selv medfører, at forordningen om indførelse af en antidumpingtold annulleres, og desuden vil en sådan afgørelse kunne ændres i løbet af proceduren, hvis det viser sig, at den er forkert.

168 Det er i dette tilfælde ubestridt, at den endelige beslutning om at afslå sagsøgerens ansøgning om markedsøkonomisk status ikke blev vedtaget inden for den tremånedersfrist, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit. Meddelelsen om indledning af undersøgelsesproceduren blev således offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 2. oktober 2009. Den endelige beslutning om ikke at tildele markedsøkonomisk status blev imidlertid fremlagt den 26. marts 2010 og bekræftet den 30. april 2010.

169 Det skal desuden bemærkes, at Kommissionen modtog sagsøgerens besvarelse af antidumpingskemaet den 19. november 2009, herunder de dele af spørgeskemaet, der omhandlede sagsøgerens hjemmemarkedssalg og omkostninger (jf. præmis 29 ovenfor). Disse oplysninger gjorde det efter sagsøgerens mening muligt for Kommissionen at beregne sagsøgerens dumpingmargen i tilfælde af tildeling af markedsøkonomisk status. Den 18. december 2009 modtog Kommissionen i øvrigt besvarelser af antidumpingskemaet fra de EU-producenter, der er nævnt i præmis 23 ovenfor, hvorefter den ifølge sagsøgeren kunne forudse, hvilken virkning en afgørelse om ikke at tildele markedsøkonomisk status ville få for sagsøgerens dumpingmargen.

170 Selv om det på denne baggrund antages, at den omstændighed, at Kommissionen som følge af manglende overholdelse af tremånedersfristen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, kan have haft kendskab til, hvilken virkning beslutningen om markedsøkonomisk behandling af sagsøgeren kunne få for beregningen af dennes dumpingmargen, kan være relevant, eftersom Kommissionen kan have ladet sig påvirke af denne viden i forbindelse med vedtagelsen af denne beslutning, må det dog fastslås, at sagsøgeren ikke har bevist, at den anfægtede forordning kunne have fået et andet indhold, hvis der ikke var begået nogen fejl i forbindelse med proceduren for vedtagelse af beslutningen om markedsøkonomisk behandling.

171 Sagsøgerens argument om, at Kommissionens afgørelse om at afvise ansøgningen om markedsøkonomisk status blev truffet »som følge af, at Kommissionen kender virkningen af denne afgørelse på [sagsøgerens] dumpingmargen, og denne afgørelse kunne have været anderledes, hvis Kommissionen ikke havde haft denne information«, kan ikke tiltrædes. At Kommissionen ved, hvilken virkning en afgørelse om markedsøkonomisk behandling vil have for en virksomheds dumpingmargen, betyder ikke nødvendigvis, at en sådan afgørelse – og dermed den anfægtede forordning – kunne have

fået et andet indhold, hvis denne afgørelse var blevet truffet inden for den tremånedersfrist, der er nævnt i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c). For det første har sagsøgeren selv anført, at Kommissionen allerede den 18. december 2009, dvs. inden udløbet af denne frist, var i stand til at forudse, hvilken virkning afgørelsen om ikke at tildele markedsøkonomisk status ville få for sagsøgerens dumpingmargen. For det andet kan det ikke afvises, at afgørelsen om en producents markedsøkonomiske status – og forordningen om indførelse af endelig antidumpingtold – vil være den samme, selv om det antages, at Kommissionen har de oplysninger, der kræves for at beregne producentens dumpingmargen, på det tidspunkt, hvor den træffer denne afgørelse. Det kan forekomme, hvis det er klart, at en sådan producent ikke kan tildeles markedsøkonomisk status, fordi Kommissionen med rette har konkluderet, at den pågældende producent ikke opfylder de kriterier for tildeling af denne status, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og betingelserne for indførelse af antidumpingtold er til stede.

172 Sagsøgeren har i øvrigt slet ikke underbygget sit argument. Sagsøgeren påstår for det første uden nærmere forklaring, at »Kommissionens mål var at ophæve den nultold, som [sagsøgeren] var omfattet af […], og alle midler blev taget i brug for at nå dette mål«. Selv om det i denne sammenhæng antages, at sagsøgerens hensigt er at godtgøre, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning, må dette argument af de grunde, der er anført i præmis 130 ovenfor, afvises.

173 For det andet har sagsøgeren ikke oplyst, på hvilke punkter afgørelsen om markedsøkonomisk behandling kunne have været anderledes, hvis Kommissionen havde truffet sin afgørelse inden for tre måneder, eller hvis Kommissionen ikke havde haft kendskab til denne afgørelses virkning for sagsøgerens dumpingmargen.

174 Sagsøgeren har under proceduren fremført en række subsidiære bemærkninger om den pris, sagsøgeren har betalt for sine vigtigste input på hjemmemarkedet. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen således ikke kunnet konstatere, at den kinesiske stat har haft indflydelse på sagsøgerens beslutninger om indkøb af råvarer. Den eneste indflydelse har været af makroøkonomisk art og vedrører de kinesiske myndigheders påståede indgriben med henblik på at regulere markedsprisen som helhed. En sådan indgriben kan dog ikke anses for omfattende statslig indgriben i virksomhedernes beslutninger om priser og udgifter til input, som kan forhindre, at disse beslutninger træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene.

175 Hensigten med disse bemærkninger er dog snarere at anfægte anvendelsen af kriteriet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første led, end at fastslå, at afgørelsen om ikke at tildele markedsøkonomisk status blev truffet som følge af, at Kommissionen kender denne afgørelses virkning for sagsøgerens dumpingmargen, hvilket imidlertid er det klagepunkt, der ligger til grund for dette anbringende.

176 Selv om det antages, at sagsøgeren har anfægtet Kommissionens anvendelse af dette kriterium for at fastslå, at beslutningen om markedsøkonomisk behandling uafhængigt af tilsidesættelsen af tremånedersfristen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, var forkert, må det under alle omstændigheder konstateres, at undersøgelsen, som det fremgår af 27.-34. betragtning til den anfægtede forordning, har vist, at sagsøgeren hverken opfyldte kriteriet om råvareomkostninger i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første led, eller kriteriet om regnskabsføring i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet led.

177 Da den berørte producent skal opfylde samtlige betingelser i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), for at kunne opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og et krav herom må afslås, hvis der er en af betingelserne, han ikke opfylder (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 109 ovenfor, præmis 54), kan sagsøgerens argument ikke skabe tvivl om Kommissionens vurdering af ansøgningen om markedsøkonomisk status, eftersom sagsøgeren ikke har bestridt, at denne ikke opfylder betingelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet led.

178 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den anfægtede forordning kunne have haft et andet indhold, hvis Kommissionens afgørelse om ansøgningen om markedsøkonomisk status var blevet truffet inden for den tremånedersfrist, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), eller hvis Kommissionen ikke havde haft kendskab til de oplysninger, der var nødvendige for at beregne sagsøgerens dumpingmargen.

179 Det tredje anbringendes første led må derfor forkastes.

Det andet led, hvorefter de bevismæssige krav, som Kommissionen har stillet til sagsøgeren om at bevise, at denne opererer under markedsøkonomiske vilkår, er uforholdsmæssige og tilsidesætter de almindelige EU-retlige principper

180 Sagsøgeren har i forbindelse med dette led gjort gældende, at de bevismæssige krav, som Kommissionen har stillet til sagsøgeren om at bevise, at denne opererer under markedsøkonomiske vilkår, er uforholdsmæssige og tilsidesætter de almindelige EU-retlige principper, herunder særligt princippet om god forvaltningsskik. Ifølge Rettens praksis må institutionerne ikke kræve, at en kinesisk eksportør fører bevis for et forhold, som denne ikke har mulighed for at dokumentere, for at opnå en rettighed, der er fastsat i grundforordningen.

181 Sagsøgeren mener, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde krævede, at sagsøgeren skulle bevise, at de kinesiske myndigheder ikke greb væsentligt ind i det kinesiske stålmarked, hvilket sagsøgeren ikke havde mulighed for at gøre. Kommissionen bør klart angive, hvilke oplysninger den ønsker at modtage fra de kinesiske producenter, og sørge for, at kravet om oplysninger ikke er uforholdsmæssigt set i forhold til formålet med dette krav og de berørte eksportørers formåen.

182 Som Retten har bemærket i præmis 134 ovenfor, fremgår det af Domstolens faste praksis, at EU's institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. Domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (Domstolens dom i Ikea Wholesale-sagen, nævnt i præmis 96 ovenfor, præmis 40 og 41, og dom af 16.2.2012, forenede sager C-191/09 P og C-200/09 P, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, præmis 63).

183 Det samme gælder for de faktiske, retlige og politiske forhold i det pågældende land, som EU-institutionerne skal vurdere for at afgøre, om en eksportør handler på markedsvilkår uden væsentlig statslig indblanding og derfor kan opnå status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår (jf. i denne retning Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 98, samt Rettens dom i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 109 ovenfor, præmis 49, og i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor, præmis 81).

184 Selv om EU's retsinstanser med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, herunder især antidumpingforanstaltninger, ikke kan gribe ind i den vurdering, der er forbeholdt EU-myndighederne, påhviler det dem imidlertid at sikre, at institutionerne har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og at de har vurderet oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig (jf. i denne retning Rettens dom af 13.7.2006, sag T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, Sml. II, s. 2243, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

185 Det fremgår i øvrigt af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), at bevisbyrden påhviler den producent, der ønsker status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), skal et krav i henhold til litra b) fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår. Det påhviler således ikke EU-institutionerne at bevise, at producenten ikke opfylder betingelserne for at opnå denne status. Derimod tilkommer det disse institutioner at vurdere, om de af producenten angivne forhold udgør tilstrækkelige beviser for, at betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er opfyldt, og det tilkommer EU's retsinstanser at efterprøve, om denne vurdering er behæftet med en åbenbar fejl (Domstolens dom af 2.2.2012, sag C-249/10 P, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, præmis 32; jf. i denne retning også dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, nævnt i præmis 109 ovenfor, præmis 53, og i sagen Shanghai Excell M&E Enterprise og Shanghai Adeptech Precision mod Rådet, nævnt i præmis 152 ovenfor, præmis 83).

186 I modsætning til det af sagsøgeren anførte kan det ikke antages, at institutionerne ikke har løftet bevisbyrden i denne sag.

187 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren i stævningen og under retsmødet henviste til den retspraksis, der er nævnt i præmis 184 ovenfor, men ikke bestred rigtigheden af institutionernes vurdering af sagsøgerens ansøgning om markedsøkonomisk status, der er indeholdt i 28.-33. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgeren har heller ikke anfægtet den vurdering, som Kommissionen i 37.-44. betragtning til den anfægtede forordning foretog af de forhold, som sagsøgeren bl.a. fremførte i sine skrivelser af 2. marts 2010 og 13. april 2010, med henblik på at godtgøre, at sagsøgeren opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og har ikke gjort gældende, at Kommissionen i den henseende anlagde et åbenbart urigtigt skøn.

188 Sagsøgeren har for det første med støtte i Rettens dom af 17. juni 2009, Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group mod Rådet (sag T-498/04, Sml. II, s. 1969, præmis 99 og 100), gjort gældende, at en producerende eksportør, der ønsker markedsøkonomisk status, har løftet sin bevisbyrde, når denne eksportør har forelagt Kommissionen de beviselementer for at godtgøre, at eksportøren opfylder betingelsen i artikel 2, stk. 7, litra c), som Kommissionen har anmodet om i sit spørgeskema til producenter, der ønsker markedsøkonomisk status, og som Kommissionen har efterprøvet uden at rejse tvivl om deres ægthed.

189 Som det er bemærket i præmis 187 ovenfor, har sagsøgeren imidlertid ikke gjort gældende, at de elementer, som sagsøgeren fremlagde til støtte for sin ansøgning om markedsøkonomisk status under den administrative procedure, godtgjorde, at betingelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), første led, var opfyldt, og sagsøgeren har heller ikke bestridt rigtigheden af institutionernes vurdering af dette spørgsmål. Sagsøgerens argument kan derfor ikke tiltrædes.

190 Sagsøgeren hævder for det andet, at Kommission krævede, at sagsøgeren skulle »bevise, at de kinesiske myndigheder ikke greb væsentligt ind i det kinesiske stålmarked«, hvilket sagsøgeren ikke havde mulighed for at gøre. Sagsøgeren har imidlertid ikke dokumenteret, at institutionerne stillede et sådant krav, hvilket Rådet i øvrigt har bestridt i svarskriftet.

191 Som Rådet med rette har understreget, skulle sagsøgeren i denne henseende fremlægge tilstrækkelige beviser for, at denne drev virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, herunder at omkostningerne til sagsøgerens input svarede til markedsværdierne.

192 Da Kommissionen har fastslået, at sagsøgeren i løbet af undersøgelsesperioden købte sine råvarer på det kinesiske hjemmemarked og derfor drog fordel af de kunstigt lave og fordrejede stålpriser i denne periode (32. og 33. betragtning til den anfægtede forordning), og at udgifterne til input ikke afspejlede markedsværdierne, påhvilede det sagsøgeren at bevise over for Kommissionen, at disse konklusioner var forkerte. Sagsøgerens klagepunkt kan derfor ikke tages til følge.

193 Da anbringendet om den påståede tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik alene er baseret på den påståede krænkelse af principperne om bevisbyrden, skal det ligeledes forkastes.

194 Det følger heraf, at det tredje anbringende må forkastes, og at Rådet må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

195 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Det fremgår af procesreglementets artikel 87, stk. 4, at de institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

196 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af Rådet samt af Vale Mill (Rochdale) og Colombo New Scal.

197 Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler omkostningerne afholdt af Rådet samt af Vale Mill (Rochdale) Ltd og Colombo New Scal SpA.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Truchot Martins Ribeiro Popescu

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. september 2012.

Underskrifter

Indhold

Retsforskrifter 2

WTO-retten 2

EU-retten 4

Sagens baggrund 8

Den anfægtede forordning 10

Retsforhandlingerne og parternes påstande 11

Retlige bemærkninger 12

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, artikel 9, stk. 3-6, og artikel 17, idet en procedure ikke kan være rettet mod et enkelt selskab, men skal rettes mod et eller flere lande og samtlige producenter, som er hjemmehørende dér 13

Det første led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 9, sammenholdt med denne forordnings artikel 17 og fortolket i overensstemmelse med WTO-retten 13

Det andet led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4-6, fortolket i overensstemmelse med WTO-retten 16

Det tredje led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3 17

– Indledende bemærkninger 17

– Det principale argument om, at institutionerne ifølge grundforordningens artikel 9, stk. 3, har pligt til at genoptage undersøgelsen af nultolden for producenter, hvis dumpingmargen ligger under bagatelgrænsen, i henhold til denne forordnings artikel 11, stk. 3 18

– Det subsidiære argument om, at Kommissionen de facto har genoptaget en undersøgelse af sagsøgerens nultold under tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 3, fortolket i overensstemmelse med WTO-appelorganets rapport 20

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5, idet sagsøgeren er blevet pålagt antidumpingtold, uden at det er blevet fastslået, at den pågældende EU-erhvervsgren har lidt skade i løbet af undersøgelsesperioden 22

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, idet afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status er blevet truffet som følge af, at Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen, og om en tilsidesættelse af principperne om bevisbyrden og princippet om god forvaltningsskik 25

Det første led, hvorefter Kommissionen i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), andet afsnit, har besluttet ikke at tildele sagsøgeren markedsøkonomisk status, fordi Kommissionen kender virkningen af et sådant afslag på sagsøgerens dumpingmargen 25

Det andet led, hvorefter de bevismæssige krav, som Kommissionen har stillet til sagsøgeren om at bevise, at denne opererer under markedsøkonomiske vilkår, er uforholdsmæssige og tilsidesætter de almindelige EU-retlige principper 30

Sagens omkostninger 32